Revino acasă, tăticule!

Revino acasă, tăticule!

Dragă tăticule, este deja târziu, iar eu stau pe patul meu şi îţi scriu. Cât de mult mi-am dorit în ultimele săptămâni să vorbesc cu tine! Dar n-am găsit nicio ocazie să fim singuri.

Încă nu-mi vine să cred că eşti acum cu altcineva şi că tu şi mama probabil nu vă veţi mai întâlni. Îmi este foarte greu să accept acest lucru, mai ales când mă gândesc că este posibil să nu te mai întorci niciodată acasă şi să nu mai fii tăticul meu şi al fratelui meu, aşa cum ai fost întotdeauna. Dar vreau ca măcar să înţelegi cum decurge viaţa noastră. Să nu crezi că mama m-a pus să-ţi scriu! Nu a făcut-o. Nici măcar nu ştie acest lucru. Cu toate acestea, vreau doar să-ţi împărtăşesc gândurile mele.

Tăticule, îmi închipui că familia noastră ar fi o maşină frumoasă cu care am călătorit mult timp împreună. Din exterior arăta foarte bine, nicio zgârietură, fără rugină, iar înăuntru se găseau multe lucruri frumoase. Cu timpul însă au apărut şi problemele. Motorul a început să scoată fum, roţile să scârţâie, husele să se rupă; maşina este greu de condus şi este dificil de mers cu ea.

Dar ştii ceva, tăticule? Încă este o maşină foarte bună – sau cel puţin ar putea fi. Cu puţină cheltuială, ar mai putea merge încă mulţi, mulţi ani.

Fratele meu şi cu mine stăteam întotdeauna pe bancheta din spate, iar tu şi mama în faţă. Ne-am simţit întotdeauna în siguranţă când tu conduceai şi mama stătea lângă tine. Dar luna trecută, când ne-ai părăsit, mama a trebuit să treacă la volan. Era noapte şi parcă dintr-o dată o maşină venea spre noi cu viteză mare. Mama a încercat să o evite, dar cealaltă maşină ne-a lovit. A fost un accident îngrozitor! Dar lucrul cel mai oribil, tăticule, este că tu conduceai cealaltă maşină şi că lângă tine se mai afla cineva – o altă femeie.

Da, a fost un accident urât. Suntem cu toţii grav răniţi. Dar cum stau lucrurile cu tine? Încă nu ştim nimic despre tine. Ai fost şi tu rănit? Ai nevoie de ajutor, tăticule? În acea noapte m-am întrebat adesea dacă vom reuşi să depăşim situaţia. Mama este grav rănită şi nu se poate reface deloc. Daniel a fost foarte şocat. Încă nu-i merge bine şi nu vrea să vorbească cu nimeni.

Şi eu am dureri şi nu o pot ajuta nici pe mama, nu-l pot ajuta nici pe Daniel. Doctorul a spus că am nevoie de o terapie specială pentru a-mi reveni. Dar, tăticule, în loc de terapie aş prefera mult mai mult ca tu să mă ajuţi.

Durerea este aşa de mare! Tăticule, ne este aşa de dor de tine! În fiecare zi ne întrebăm dacă nu te răzgândeşti şi vii să ne vezi. Şi în fiecare zi te aşteptăm, dar tu nu vii.

Tăticule, mă tem că totul s-a terminat, dar inima mi s-ar umple de bucurie, dacă aş putea deschide cumva ochii şi te-aş vedea cum intri în camera mea. Seara, când totul se linişteşte, stăm împreună şi vorbim despre tine, despre plăcerea de a călători împreună cu tine şi despre cât de mult ne dorim cu toţii să fii din nou cu noi. Tăticule, îţi merge bine? Ai dureri în urma accidentului? Ai nevoie de noi, aşa cum avem şi noi nevoie de tine? Dacă ai nevoie de mine, sunt aici şi te iubesc. A ta, Iulia.

Scrisoarea fetei de 16 ani a fost trimisă şi a ajuns la destinaţie. Câteva zile mai târziu, Iulia cobora din camera ei pentru micul dejun. Ce surpriză! – În bucătărie stăteau mama şi tăticul revenit acasă cu ochii în lacrimi.

Viaţa în comun dintre un soţ şi o soţie este un cadou deosebit al Creatorului nostru. În ochii multor oameni, căsnicia şi-a pierdut valoarea. Ea este adeseori văzută doar ca o posibilă formă de convieţuire. Dar aceasta nu schimbă cu nimic realitatea că ea a fost aşezată de Dumnezeu. Ea este o binecuvântare minunată pentru toţi cei care o acceptă ca pe un dar din partea lui Dumnezeu şi se comportă cu multă responsabilitate în ea.